

EL LUXE D'APRENDRE

Anar a l'escola: un fet que, malgrat la quotidianitat i la normalitat en una societat com la nostra, ens comporta, evidentment, tot un seguit de maldecaps. Com a pares, ens cal triar entre una escola pública o privada, valorar si la línia educativa està d'acord amb les nostres idees, estar pendents que el centre tingui activitats extraescolars, preparar l'equipament dels nostres fills... Com a alumnes, patim per com anirà el curs, per la relació que tindrem amb els companys i amb els mestres, per portar la motxilla més *fashion* de la classe...

Hi ha llocs però on tots aquests problemes son secundaris o ni tan sols existeixen perquè cal estar pendents d'altres coses: Quan no tens mitjans per alimentar la teva família, o quan la malària o qualsevol malaltia castiga els teus i cal comprar medecines, l'educació dels fills, i sobretot la de les filles, passa a un segon terme. És més, els fills no poden escolaritzar-se, perquè han de treballar a casa per tal de col·laborar amb la ja de per si reduïda economia domèstica, ja sigui fent feines de camp, amb el ramat, o tenint cura dels germans petits.

Afortunadament, però, aquesta mentalitat va canviant a poc a poc, i els pares cada vegada prenen més consciència de la importància que els seus fills rebin una educació mínima. Per tant, ara, el que cal és aconseguir recursos i ajuts.

A Senegal, on portem a terme la nostra acció, existeixen escoles públiques, però la qualitat de l'ensenyament i la formalitat dels centres és molt dubtosa. Per tal d'aconseguir un ensenyament de qualitat cal, doncs, recórrer a les escoles de la DIDEC, d'ensenyança catòlica i privades, però on s'imparteixen les assignatures comunes: matemàtiques, llengua, geografia...

La majoria de la població és musulmana, però, contràriament al que podria semblar, a Senegal no hi ha conflicte entre religions, de manera que a les escoles catòliques hi assisteixen sense problema els infants musulmans.

Les dificultats vinculades amb l'ensenyament són, en canvi, de caire econòmic i de logística. Un infant pot haver de caminar quatre quilòmetres diaris per arribar a l'escola, i, és clar, això fa inviable que el

nen, al migdia, vagi a dinar a casa; cal, doncs, que es quedi a la cantina de l'escola, fet que incrementa les despeses per als pares. Però, per sort, per tal d'alleugerir el problema d'aquestes famílies, tenim una solució en les nostres mans: els apadrinaments.

La nostra associació, Nanga Def, treballa amb una escola del poblat de Mbaraglou, a uns trenta quilòmetres de la ciutat de Thies. Té un total de 286 alumnes, el 95% dels quals està apadrinat per persones de diversos punts d'Europa. Aquests apadrinaments cobreixen part de les despeses, però no totes, ja que des de les escoles es considera que els pares han de fer-se responsables de l'educació. En tot cas, no cobreixen el material escolar. I és per això que, des de la nostra associació, volem recollir material escolar per tal de poder-lo repartir entre els nens i les nenes que més ho necessitin. És tan poc l'esforç que representa per a nosaltres desprendre'ns de segons què i tan gran el bé que podem fer... Sovint ens estem de col·laborar perquè no sabem què es farà de les nostres aportacions, però, en aquest cas, atès que coneixem exactament què passarà, no tenim excusa. Col·laboreu amb nosaltres perquè el luxe d'aprendre es converteixi en un dret!

